

Čís. 692.

Zákon o zajištění půdy drobným pachtýřům (ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

V řízení o požadovacím nároku na pozemky kostelní přísluší právo rekursní kromě finanční prokuratury a patronátního úřadu též faráři.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R I 830 a 831/20.)

Do usnesení prvního soudu, jímž přiznán byl požadovací nárok k pozemkům kostelním, podal stížnost farní úřad. Rekursní soud stížnost zamítl mimo jiné z těchto důvodů: V tomto případě jde o pozemky zádušní. Jmění zádušní dle § 42 zák. ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. přísluší spravovati společně správci fary, osadě farní a patronu kostela. K zastoupení jmění kostelního (zádušního) před soudem jest povolána výhradně finanční prokuratura. Usnesení v odpor vzaté bylo také finanční prokuratuře v Praze dne 21. května 1920 a patronátnímu úřadu dne 19. května 1920 doručeno. Tedy oprávněným zástupcům kostelního jmění. Doručení to pak má platnost pro všechny ostatní osoby k zastupování jmění kostelního oprávněné. Ani finanční prokuratura, ani patron nepodali stížnosti do usnesení okresního soudu ze dne 15. května 1920. Farní obročí pak není oprávněno stížnost jménem kostelního jmění samo bez finanční prokuratury podati.

Nejvyšší soud nevyhověl stížnosti farního úřadu, uvedl však co do legitimace stěžovatele v

důvodech:

Nelze ovšem souhlasiti s názorem soudu rekursního, že stěžovatel nebyl oprávněn k rekursu. Jde o jmění kostelní. Spravovati jmění kostelů přísluší dle §§ 41 a 42 zákona ze dne 7. května 1874, čís. 50 ř. zák. správci fary (kostela) společně s ostatními orgány tam jmenovanými; má tedy zajisté farář zájem na osudu jmění kostelního a nelze mu proto vzhledem k § 9 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. upírati práva stížnosti v řízení dle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům, byť i finanční prokuratura a patronátní úřad stížnosti nepodaly.

Čís. 693.

Narízení dle § 127 nesp. říz. sekvestraci nelze ohledně pozůstalostního jmění, k němuž se sporné dědické právo vůbec nevztahuje.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, R I 832/20.)

V pozůstalosti po Janu P-ovi podala proti odevzdací listině rozklad dcera jeho Marta P-ová, tvrdíc, že jest tu otcova závěť, jež prý se ztratila a jež povolávala ji a jejího bratra každého ku polovici pozůstalosti, a zároveň přihlásila se k pozůstalosti bezpodmínečně na základě posledního pořízení. Pozůstalostní soud zrušil odevzdací listinu, přijal přihlášku Marty P-ové a poukázal ji na pořad práva ve smyslu § 126 nesp. říz.

Usnesení to stalo se právoplatným (sr. č. sb. 412). Za sporu žádala Marta P-ová, by správa pozůstalosti byla odňata bratru jejímu Alfredu P-ovi a by zřízen byl správce pozůstalosti ve smyslu § 127 nesp. pat. Pozůstalostní soud návrhu vyhověl. Důvody: Byl-li jeden z dědiců poukázán na pořad práva ve smyslu § 125 nesp. říz., může každá strana žádati dle § 127 nesp. říz., by zřízen byl správce pozůstalosti. Návrhu jest vyhověti, ježto před právoplatným rozhodnutím o žalobě není zřejmo, komu z nápadníků dědictví přísluší právo ku pozůstalosti. Rekursní soud usnesení potvrdil v podstatě z týchž důvodů.

Nejvyšší soud žádost Marty P-ové zamítl.

Důvody:

Usnesením pozůstalostního soudu byla Martě P-ové povolena správa pozůstalosti ve smyslu § 127 nesp. pat. Avšak toto ustanovení předpokládá, že následkem odporujících si přihlášek dědických činí na totéž jmění pozůstalostní více dědiců odporujících si nároky a před rozhodnutím sporu jest nejisto, komu z nich aneb v jakém poměru toto jmění připadnouti má. Dle obsahu poslední vůle zůstavitelovy, jak ji Marta P-ová potvrdila, připadnouti má této dědičce dům čp. 222 s pozemky dle místo-
přísežného seznání v ceně 21.600 K. Naproti tomu dům čp. 47 a různé svršky připadnouti mají výhradně Alfredu P-ovi. Přes to žádá Marta P-ová, aby správa celého pozůstalostního jmění byla Alfredu P-ovi odňata a třetí osobě svěřena, ač by aspoň na onu část jmění, která dle oné poslední vůle Alfredu P-ovi připadnouti má, nároku neměla, ani kdyby ve sporu proti ostatním dědicům o existenci a platnost své poslední vůle zvítězila. Jest tedy všeobecně znějící návrh Marty P-ové, aby pro pozůstalost dosud neodevzdanou byl zřízen správce neb opatrovník, bezdůvodný. Také s hlediska poslouposti zákonné není návrh Marty P-ové odůvodněn, poněvadž ve věcech týkajících se správy společného jmění rozhoduje dle § 833 obč. zák. většina hlasů, Martě P-ové připadají však při poslouposti zákonné pouze $\frac{3}{8}$ pozůstalosti, a ostatním spoludědicům matce Antonii P-ové a bratru Alfredu P-ovi dohromady $\frac{5}{8}$ a nelze tedy proti jejich vůli činiti opatření, která se týkají pouhé řádné správy společné věci. Poněvadž tedy v tomto směru usnesení v odpor vzaté odporuje ustanovení § 833 obč. zák. a § 127 nesp. pat., bylo rekursu vyhověti a návrh Marty P-ové zamítnouti.

Čís. 694.

Poklop, uzavírající sklepní otvor do ulice, jest dílem na pozemku zřízeným po rozumu § 1319 obč. zák. Ručení dle tohoto zákonného ustanovení jest ručením za vinu, nikoliv za výsledek.

(Rozh. ze dne 5. října 1920, Rv I 399/20.)

Když žalobce, kráčeje po chodníku podél domu žalované, vstoupil na poklop, uzavírající otvor do sklepa, deska poklopu povolila a žalobce, sřítiv se do hlubiny, utrpěl úraz. Žaloba jeho o náhradu škody byla soudy všech tří stolic zamítnuta, nejvyšším soudem z těchto